

4) W przedmiocie przyjęcia nadużycia prawa przy wykonywaniu przez konsumenta prawa do odstąpienia od umowy w rozumieniu art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE:

a) Czy wykonanie prawa do odstąpienia od umowy w rozumieniu art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE może stanowić nadużycie prawa?

Jeżeli tak:

b) Czy przyjęcie nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy stanowi ograniczenie prawa do odstąpienia od umowy, które musi być określone w akcie rangi ustawowej?

Jeżeli nie:

c) Czy przyjęcie nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy wymaga pod względem podmiotowym, by konsument wiedział o dalszym istnieniu swojego prawa do odstąpienia od umowy, lub przynajmniej, by jego niewiedza wynikała z rażącego niedbalstwa?

Jeżeli nie:

d) Czy możliwość późniejszego przekazania kredytobiorcy przez kredytodawcę informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE, i spowodowania w ten sposób rozpoczęcia biegu terminu do odstąpienia od umowy stoi zgodnie z zasadą dobrej wiary na przeszkodzie przyjęciu nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy?

Jeżeli nie:

e) Czy wynik ten jest zgodny z utrwalonymi zasadami prawa międzynarodowego, którymi niemiecki sędzia jest związany na mocy Grundgesetz (ustawy zasadniczej)?

Jeżeli tak:

f) W jaki sposób organ stosujący prawo w Niemczech ma rozwiązać konflikt między wiążącymi wymogami prawa międzynarodowego a wymogami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG(Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 26 stycznia 2021 r. – X/ Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-39/21)

(2021/C 128/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy – mając na względzie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [zwanej dalej „kartą”] w związku z art. 6 karty i art. 53 karty oraz w świetle art. 15 ust. 2 zdanie wprowadzające i lit. b) dyrektywy powrotowej⁽¹⁾, art. 9 ust. 3 dyrektywy w sprawie przyjmowania⁽²⁾ i art. 28 ust. 4 rozporządzenia dublińskiego⁽³⁾ – państwa członkowskie mogą ukształtować postępowanie sądowe, w ramach którego wnosi się środek odwoławczy od nałożonego przez organy władzy wobec cudzoziemca środka detencyjnego, w taki sposób, że sądowi zabronione zostanie dokonanie z urzędu badania i oceny wszystkich aspektów zgodności z prawem tego środka, a – w przypadku stwierdzenia z urzędu, że środek ten jest bezprawny – natychmiastowe zakończenie dalszego stosowania bezprawnego środka detencyjnego i nakazanie natychmiastowego zwolnienia cudzoziemca? Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uzna, że takie uregulowanie krajowe jest niezgodne z prawem Unii, czy oznacza to również, że jeżeli cudzoziemiec wnosi do sądu o jego zwolnienie, to sąd ten jest w dalszym ciągu zobowiązany do aktywnego i dogłębnego zbadania i oceny wszelkich faktów i okoliczności istotnych dla kwestii zgodności z prawem środka detencyjnego?
- 2) Czy w świetle art. 24 ust. 2 karty w związku z art. 3 pkt 9 dyrektywy powrotowej, art. 21 dyrektywy w sprawie przyjmowania i art. 6 rozporządzenia dublińskiego odpowiedź na pytanie pierwsze byłaby inna, gdyby cudzoziemiec, wobec którego organy władzy zastosowały środek detencyjny, był małoletni?
- 3) Czy prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem – zagwarantowane w art. 47 karty w związku z art. 6 karty i art. 53 karty oraz w świetle art. 15 ust. 2 zdanie wprowadzające i lit. b) dyrektywie powrotowej, art. 9 ust. 3 dyrektywy w sprawie przyjmowania i art. 28 ust. 4 rozporządzenia dublińskiego – oznacza, że w przypadku, gdy cudzoziemiec zwraca się do sądu o zniesienie wobec niego środka detencyjnego i zwolnienie go, sąd każdej instancji musi uzasadnić każde orzeczenie w przedmiocie takiego wniosku w sposób merytoryczny, jeżeli ten środek prawny jest w pozostałym zakresie ukształtowany w taki sposób, jak ma to miejsce w tym państwie członkowskim? Jeżeli Trybunał uzna, że krajowa praktyka prawna, w ramach której sąd drugiej, a zatem najwyższej instancji może poprzestać na wydaniu orzeczenia bez jakiegokolwiek merytorycznego uzasadnienia, jest niezgodna z prawem Unii w świetle tego, w jaki sposób ten środek prawny jest w pozostałym zakresie ukształtowany w tym państwie członkowskim, to czy oznacza to zatem, że takie uprawnienie sądu, który orzeka w drugiej, a zatem najwyższej instancji w sprawach azylowych oraz w zwykłych sprawach cudzoziemców, również musi zostać uznane za niezgodne z prawem Unii biorąc pod uwagę szczególnie delikatną sytuację cudzoziemca, istotne znaczenie postępowań z zakresu spraw cudzoziemców oraz okoliczność, że postępowania te, w odróżnieniu od wszystkich innych postępowań administracyjnych, w zakresie ochrony prawnej przewidują tak samo ograniczone gwarancje proceduralne, jak postępowanie w przedmiocie środka detencyjnego? Czy w świetle art. 24 ust. 2 karty odpowiedź na te pytania byłaby inna, gdyby cudzoziemiec, który odwołuje się od orzeczenia z zakresu spraw cudzoziemców, był małoletni?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, Dz.U. 2008, L 348, s. 98.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, Dz.U. 2013, L 180, s. 96.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, Dz.U. 2013, L 180, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ustavno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 28 stycznia 2021 r. – Banka Slovenije / Državni zbor Republike Slovenije

(Sprawa C-45/21)

(2021/C 128/25)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Ustavno sodišče Republike Slovenije